

Jeg går og leder. - Ich suche, suche.

Andante.

Christian Sinding.

PIANO.

Jeg går og le - der og le - der, jeg går og græ - der og
 Ich su - che, su - che al - lei - ne, ich wandl' und wei - ne und

græ - der, jeg kan jo ei fin - de min e - gen grav
 wei - ne, ich kann ja nicht fin - den mein ei - gen Grab,
un poco più mosso

ve - sten for ma - ne og søn - den for hav. Og stjer - ner skal o - ver den
 wo ichs ge - sucht un - term Mon - de auch hab? Wohl ü - ber ihm schei - nen die
ritard. più andante

skin - ne men in - tet - steds kan jeg den fin - de. — Så
 Ster - ne doch ü - ber - all bleibt es mir fer - ne. — Zu

Tempo I.

går jeg hen til min mo - der, min gam - le hel - - li - ge
 mei - ner Mut - ter nun geh' ich, der al - ten hei - - li - gen

L'istesso Tempo.

mo - der. Så sag - te - lig ban - ker jeg på med min stav, min
 Mut - ter, Ganz lei - se an - klopfe' ich da mit ei - nem Stab, die

mo der hun lig - ger kun taus i sin grav. Og stjer - ner ne o - ver mig
 Mut - ter bleibt still und liegt stumm in dem Grab. Und ü - ber mir schei - nen die
 poco rit. tranquillo

skin - ner, men al - drig min grav jeg fin - - - der.
 Ster - ne, mein Grab a - ber bleibt mir fer - - - ne.

Majnat.- Mainacht.

3

Majnatt.

Andantino.

Christian Sinding.

PIANO.

Det er nat så vi - de o - ver vei og vang, det er stilt i vei-ret, men
Nun um Weg und Wie-se n'cht-ges Dun-ke! graut: al - le L'f t'schweigen, und
 Knappt en fl'gt af vin-den nat-tens tyst-nad st'or; Men mitt hjer-ta lyss-nar: ett

dog er der klang som fra må - ne - str'alers fi - ne - ste str'æn-ge. Hvor
doch wird es laut wie von run - der - fei-nen Mond-strah-len - sai - ten. Wie
 ljud då det hör, Som från må - ne - str'å-lars silf-ver str'æn - gar klin - gar! Hur

un - der-ligt at sid - de så e - ne og for-ladt! Gad vidst, om ei det er slig
selt - sam, hier zu sit - zen so ein - sam und al - lein! Wer weiss, ob nicht bei sol-chem
 un - der-ligt att sit - ta så sör - gsen och al - len! Hvem vet om ej i natt vid

maj - lys en nat al-ver-ne dan-ser o - ver en-ge? Det er nat så vi - de o - ver
Mai-mon-denschein El-fen im Grü-nen tanzend glei-ten? Nun um Weg und Wie-se n'cht-ges
 maj - må-nens sken Elf-vor-nas dans kring'än-gen svin-gar? Me dan stjer - nor kla - ra gå sin
ritard. a tempo

vei og vang. Jeg hø - rer der bæ - ve gjen - nem luf - ten en sang, men
Dun - kel graut. *Ich hör wohl er - be - ben durch die Luft ei - nen Laut, doch*
 ty - sta gång Jag hör hur der dall - rar ge - nom rym - den en sång, Men

to - ner - ne kan jeg ik - ke fin - de. Det er dröm - me som kom - mer, og
kann ich die Tö - ne nim - mer fin - den. *Das sind Träu - me die kom - men und*
 to - ner - nas lek jag kan ej föl - ja! Det är dröm - mar som kom - ma och

dröm - me som går, dröm - me fra i vin - ter og dröm - me fra i - vår, og
Träu - me die gehn, *Träu - me bald vom Win - ter und bald von Früh - lings - wehn, und*
 dröm - mar som fly, dröm från ku - len vin - ter och dröm från vår dag. ny, I

pp

ve - mod, som vug - ger mig i sin - de. Og ve - mod, som vug - ger sig så
wie - gend ein weh - muth - voll Em - pfin - den. *Und Weh - muth, ja Weh - muth wiegt so*
 ve - mo - dets dok min själ de höl - ja. Ja, ve - mod som vag - gar mig. *lik poco a*

vi - de o - ver land, ve - mod ind - til ver - dens den y - der - ste rand, og
 weit sich ü - bers Land, weit bis zu des Welt - mee - res än - sser - stem Rand, und
 våg mot fjer - ran strand, För mig bort till verl - dens den yt - ter - sta rand, Att

poco crescendo

fin - na en gräns för min
 längs - ler, som flok - kes og træn - ges. Det hul - ker i sko - ge og det
 Sehn - sucht in drangvol - lem Schwär - men, Im Wal - de wie schluchzt es, und im
 träng - tan. Det snyf - tar i sko - gen och det

ritard. *a tempo*

O Gud hvad det är tungt i
 græ - der i krat. A Gud, hvor det er tungt slig
 Busch wie das klagt! Ach Gott wie ist das schwer solch
 su - ckar i lund! *cresc.* *rit.*

maj - lys en nat, at sid - de her så en - som og læn - ges!
 mai - lich - te Nacht so ein - sam und al - lein sich zu hür - men!
 maj - nat - tens stund att sit - ta här al - len med min läng - tan!

dimin.

Höst på heien. - Herbststimmung.

Andante.

Christian Sinding.

PIANO.

Kor - pen sid - der på kir - ke - port
 Krä - he sitzt auf dem Kir - chen - thor,

skri - ger så sårt med kvæld. Nu er der tomt, og
 krächzt in den A - bend rauh. Nun ist es leer und

nu er der tyst, o - ver det hvi - de fjeld.
 nun ist es still rings auf der wei - ssen Au.

Klok - ken rin - ger fra kir - ken tårn, ud - o - ver ö - de
 Glo - cke län - tet vom Kir - chen - thurm, ü - ber die ö - den

p

slet - ter, På kor - se - ne rid - der de hek - se tre og
 Flä - chen, es rei - ten auf Kreu - zen der He - xen drei, wie

p
crescendo

skri - ger i mör - ke næt - ter. De dan - - ser o - ver de
 schrein in die Nacht die Fre - chen! Sie tan - - zen ü - ber die

cresc.
f

tu - er små og le - ger med död mands ben. Så
 Hü - gel hin und spie - len mit Gruft - ge - bein. Sie

f

ler de høit i den tau - se kvæld og hop - per på gra - - ve - nes
 la - chen hell in die stum - me Nacht und sprin - gen um Grä - - ber und

Tempo I.

sten. Og kor - pen sid - der på kir - ke - port, og
 Stein. Die Krä - he sitzt auf dem Kir - chen - thor, die
 ritard.
 molto dim. *p*

klok - ken den rin - ger mod kvæld men in - gen fær - des vel
 Glo - cke klingt weit in die Welt, doch Nie - mand wan - dert nun

p

læn - ger nu o - ver det ød - sli - ge fjeld.
 læn - ger wohl ü - ber das ein - sa - me Feld.
 ritard.